

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **T. D. N.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2025, č. j. CPR-19099-4/ČJ-2025-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2025, č. j. CPR-19099-4/ČJ-2025-930310-V244 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2025, č. j. KRPA-379203-34/ČJ-2024-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně mu stanovil lhůtu k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zkoumaly skutkové okolnosti týkající se jeho případu a žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jde o řízení zahajované z moci úřední, správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu, a to včetně okolností ve prospěch i v neprospěch žalobce, to zahrnuje i okolnosti soukromého a rodinného života. Žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že žalobce na území ČR sdílí společnou domácnost s manželkou, přes toto povědomí o rodinných vazbách žalovaný rezignoval na zjištění skutkového stavu a neprovedl žádné dokazování směřující k dopadu napadeného rozhodnutí na další život žalobce a jeho rodinných příslušníků. Napadené rozhodnutí je v důsledku toho vadné a nezákonné.
4. Namítal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, k tomu shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a uvedl, že jde o závažný dopad do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Žalovaný se omezil na aprobaci názoru správního orgánu I. stupně a námitky žalobce téměř nerefletoval. I v tomto typu řízení je třeba se přiměřeností zabývat a nelze argumentovat pouze tím, že nejde o řízení o správním vyhoštění, musejí být posouzena veškerá kritéria přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal zcela nedostatečně, rodinné vazby žalobce byly popsány pouze stroze, jejich skutečný obsah nebyl zjištěn, nebyl definován zásah, který do nich bude učiněn, nebylo ani posouzeno, zda tento zásah bude nezbytný a přiměřený, a to nejen ve vztahu k žalobci, ale také k jeho manželce. Posouzení žalovaného je nedostatečné, povrchní a formalistické. Poukázal na to, že v ČR sdílí domácnost se svou manželkou, chtějí zůstat spolu a žít na území ČR. Manželka žalobce je žadatelkou o udělení trvalého pobytu na území ČR, rovněž i o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní. Žalobcovo odcestování do V. na nepředvídatelně dlouhou dobu je způsobilé významně narušit jejich rodinný život, návštěvy manželky by byly obtížné, a to jak z hlediska dlouhé cesty, tak z hlediska finančního. Žalobce se snaží svůj pobyt v ČR legalizovat. Opuštění ČR by pro manželku představovalo ukončení studia a nemohla by poskytovat správním orgánům součinnost v rámci řízení o pobytových žádostech. Namítal, že žalovaný neobjasnil možnost dalšího soužití žalobce a jeho manželky v ČR, možnost návratu žalobce, případně to, zda bude v důsledku závislosti nucena přesídlit se žalobcem do země původu. Žalovaný nevyjasnil vztah manželky k žalobci, míru jejich integrace do české společnosti, nezmínil délku jejich pobytu na území ČR. Kolidující zájmy nebyly definovány a následně poměřeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

5. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Napadené rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádalo s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života. V posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Dostatečně se vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
7. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření žalobce

8. Žalobce v podání ze dne 13. 1. 2026 uvedl, že ve věci přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení ohledně prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) městský soud rozsudkem ze dne 24. 11. 2025 sp. zn. 2 A 53/2024 zrušil rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) a věc vrátil zpět do řízení, následně Komise rozhodnutím ze dne 11. 12. 2025 zrušila prvostupňové rozhodnutí a věc vrátila do řízení správnímu orgánu I. stupně. Namítal, že žalobce nyní pobývá na území ČR oprávněně, svědčí mu fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jeho neoprávněný pobyt vznikl v důsledku nezákonného a nepřezkoumatelného usnesení Ministerstva vnitra potvrzeného rozhodnutím Komise. S ohledem na to, že žalobě sp. zn. 2 A 53/2024 nebyl přiznán odkladný účinek, bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo později změněno na povinnost opustit území. Měl však za to, že jeho neoprávněný pobyt vznikl v důsledku nezákonného rozhodnutí v jeho pobytové věci, a to bez jakéhokoli přičinění na straně žalobce, přičemž byl dodatečně zhojen na základě rozsudku Městského soudu v Praze. Přiložil rozsudek ze dne 24. 11. 2025 č.j. 2 A 53/2024-60 a rozhodnutí Komise ze dne 11. 12. 2025 č.j. MV-122973-21/SO-2024.

V. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 6. 12. 2024 dostavil na oddělení cizinecké policie vyřešit svůj pobyt. Kontrolou cestovního dokladu a lustrací bylo zjištěno, že nemá žádné platné povolení k pobytu.
10. Dne 6. 12. 2024 proběhlo podání vysvětlení žalobce, kde uvedl, že v České republice je od roku 2018, disponoval zaměstnaneckou kartou platnou do konce roku 2023, dne 30. 11. 2023 podal žádost o prodloužení, ale na špatném formuláři, proto mu byla zamítnuta, byla mu zaslána výzva k nápravě, ale v tu dobu byl zrovna ve V., tak mu nebyla doručena, ví, že je to jeho vina, podal odvolání, ale neuspěl, podal žalobu s návrhem na odkladný účinek, který mu nebyl přiznán s platností ke dni 17. 10. 2024, dne 10. 10. 2024 dostal překlenovací vízum s platností do 8. 3. 2025, o žalobě dosud nebylo rozhodnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Je si vědom toho, že je zde bez oprávnění k pobytu, nedošel si pro výjezdní vízum, protože o zamítnutí odkladného účinku se dozvěděl od advokáta teprve před několika dny. Je ženatý, bezdětný, manželka pobývá v České republice, uvedl její jméno a datum narození, je v. státní příslušnosti, poznali se v ČR počátkem roku 2024, koncem července 2024 se vzali, manželka má v ČR požádáno o dlouhodobý pobyt, bydlí spolu v pronajatém pokoji na udané adrese, v bytě s nimi bydlí další dva páry v. příslušnosti. Jinak v ČR žalobce nikoho nemá, zbytek jeho rodiny je ve V. (rodiče a mladší bratr), žalobce tam bydlel s rodiči. Žalobce nemá žádný majetek, na území ČR nemá žádné aktivity ani vazby, nemá zdravotní pojištění, má peníze na další pobyt. V ČR má pouze manželku, neví, zda by s ním vycestovala, kdyby musel. Má se kam vrátit, bydlel by s rodiči, v domovské zemi mu nic nehrozí, ale vycestovat nechce, chce zůstat s manželkou.

11. S žalobcem bylo dne 6. 12. 2024 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Dne 10. 1. 2025 byla provedena pobytová kontrola na adrese pobytu udané žalobcem, žalobce ani jeho manželka zprvu nebyli přítomni, dorazili až na zavolání spolubydlícího, policií bylo prohlídkou zjištěno, že žalobce na adrese zřejmě trvale nebydlí, možná se tam občas zdržuje jako návštěva.
13. Dne 6. 2. 2025 byl proveden výslech žalobce, kdy uvedl tytéž skutečnosti, jako při podání vysvětlení. Navíc uvedl, že nemá peníze na další pobyt ani vycestování, pracuje brigádně v tržnici. Dále uvedl, že kdyby musel vycestovat, bylo by to nepřiměřené s ohledem na jeho manželku, ta by s ním nevycestovala. O pobytové kontrole uvedl, že byl na procházce a vrátil se až večer, když mu zavolal spolubydlící, na uvedené adrese žalobce bydlí s manželkou, dále tam bydlí další tři muži, žalobce má jen málo osobních věcí.
14. Dne 6. 2. 2025 byla vyslechnuta manželka žalobce jako svědkyně, kdy uvedla, že do ČR přijela v roce 2020 za účelem studia, měla povolení k pobytu platné do 5. 2. 2025, požádala o prodloužení před jeho skončením. S manželem se zná od listopadu 2023, vzali se 10. 7. 2024, bydlí společně na udané adrese v rodinném domě, který vlastní její sestra, bydlí tam i další lidé. Manželka studuje anglický a český jazyk na soukromé jazykové škole, manžel pracuje brigádně, potkávají se doma večer. Je si vědoma toho, že manžel nemá oprávnění k pobytu, ale manželka nechce, aby vycestoval, znamenalo by to pro ni zásah do soukromého a rodinného života, protože chce žít společně s ním v České republice. Kdyby její manžel vycestoval, ona by zůstala v ČR a navštěvovala by jej ve V., manželka chce žít a pracovat v ČR. Žalobce nikoho jiného v ČR kromě manželky nemá, celá jeho rodina je ve V., manželka tam má také celou rodinu, rodiny se znají a navštěvují se, manželé plánují návštěvu svých rodin ve V. Manžel je zdravý.
15. Byly provedeny pobytové kontroly na nové adrese sdělené žalobcem, a to dne 5. 3. 2025, kdy nebyl zastižen, a dne 7. 3. 2025, kdy policie na základě konkrétních poznatků uvedla, že žalobce s manželkou zřejmě v bytě bydlí.
16. Vyrozuměním ze dne 12. 3. 2025 bylo řízení překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území, neboť dle zjištění správního orgánu by byl důsledek správního vyhoštění nepřiměřený z hlediska soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Žalobce ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 4. 2025 uvedl, že manželé spolu chtějí zůstat a žít v ČR a případné nucené vycestování žalobce by bylo nepřiměřeným zásahem do jejich soukromého a rodinného života. Žalobce se snažil svůj pobyt v ČR legalizovat.
18. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 29. 4. 2025 správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce na území ČR nacházel od 16. 11. 2024 do 6. 12. 2024 bez platného pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn (pobýval v ČR od roku 2018 na základě zaměstnanecké karty, platné do 31. 12. 2023, žádost o prodloužení byla zamítnuta, žalobě nebyl přiznán odkladný účinek ke dni 17. 10. 2024, měl 30-denní lhůtu k vycestování do 15. 11. 2024, ale nevycestoval). Byly naplněny všechny podmínky dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně podrobně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně s ohledem na konkrétní okolnosti případu nepřiměřenost neshledal.
19. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, namítal obdobné skutečnosti, jako v žalobě.
20. V napadeném rozhodnutí ze dne 30. 7. 2025 žalovaný potvrdil závěry prvostupňového rozhodnutí. K délce neoprávněného pobytu uvedl, že dokonce tuto dobu by bylo možné stanovit již od 18. 10. 2024, neboť po 17. 10. 2024 již pobytovým oprávněním nedisponoval a pro výjezdní příkaz se nedostavil. Vyjádřil se k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, kdy odkázal na prvostupňové rozhodnutí a doplnil i vlastní hodnocení, nepřiměřenost neshledal.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
22. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 16. 1. 2026, žalovaný se z jednání omluvil. Žalobce při jednání setrval na svém stanovisku, zdůrazňoval, že v mezidobí došlo k vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 11. 2025 sp. zn. 2 A 53/2024 a v jeho důsledku i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí o zastavení řízení ohledně prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) rozhodnutím Komise ze dne 11. 12. 2025 č.j. MV-122973-21/SO-2024. Považoval za nespravedlivé, aby k tomu v současném řízení před soudem nebylo přihlédnuto, žalobě by mělo být vyhověno. Měl za to, že šlo o zásadní zásah do práv žalobce, který byl na základě svého neoprávněného pobytu i zajištěn, tedy omezen na osobní svobodě. Poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023 č.j. 40 A 7/2023-57, zejména na jeho body 15 – 17.
23. Přípisem ze dne 4. 9. 2025 č. j. 4 A 42/2025-17 soud vyrozuměl manželku žalobce o probíhajícím řízení před Městským soudem v Praze, zároveň ji poučil podle § 34 odst. 3 s.ř.s. o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení přípisu, přípis jí byl doručen osobně dne 11. 9. 2025. Manželka

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce se v dané lhůtě ani později k věci nevyjádřila a neprojevila zájem o účast v řízení. Soud s ní proto jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

24. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
25. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
26. Mezi účastníky nebylo v době podání žaloby sporu o tom, že žalobce na území pobýval neoprávněně od 18. 10. 2024 do 6. 12. 2024, v tomto ohledu tak byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
27. Ve vyjádření ze dne 13. 1. 2026 žalobce začal namítat, že nyní se na území ČR nachází oprávněně na základě fikce pobytu a že jeho neoprávněný pobyt byl pouze důsledkem nezákonného rozhodnutí Komise. K tomu soud uvádí, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, k tomu např. viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011 č.j. 7 As 26/2011-175 a navazující judikatura. V té době, tedy ke dni 30. 7. 2025, bylo původní rozhodnutí Komise ze dne 15. 10. 2024 v právní moci (právní moc ke dni 17. 10. 2024), odkladný účinek žalobě přiznán nebyl, toho si žalobce měl a mohl být vědom. Žalobce na území České republiky tehdy, tj. od 18. 10. 2024 do 6. 12. 2024 pobýval bez oprávnění k pobytu, aniž k tomu byl oprávněn. Rozsudek městského soudu ze dne 24. 11. 2025 i rozhodnutí Komise ze dne 11. 12. 2025 byly vydány později, teprve po vydání napadeného rozhodnutí, nemohou mít tedy vliv na jeho zákonnost a soud k nim při hodnocení skutečnosti neoprávněného pobytu žalobce nemůže přihlížet, navíc k tomu došlo v důsledku změny v judikatuře NSS (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č.j. 8 Azs 99/2023-65). Dle názoru soudu se nejedná o takový výjimečný případ, kdy by mohlo dojít k prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s.ř.s. V kontextu rozhodnutí o správním vyhoštění plyne z judikatury NSS, že od aplikace ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. lze ustoupit v situaci, kdy je to třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky, resp. s ohledem na požadavky práva EU, takové závazky vyplývají např. z čl. 2 a 3 Úmluvy, které zakotvují právo na život a zákaz mučení, a z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (zásada non-refoulement), k tomu např. viz rozsudky NSS ze dne 10. 9. 2015, č.j. 2 Azs 163/2015-28, ze dne 14. 1. 2015, č.j. 3 Azs 198/2014-24 či ze dne 21. 10. 2019, č.j. 1 Azs 246/2019-31. V dané věci však žádné podobné porušení mezinárodních závazků České republiky v důsledku pouhého vycestování žalobce, pro

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kteřé by soud musel od aplikace § 75 odst. 1 s.ř.s. ustoupit, není indikováno. Otázka zajištění žalobce není předmětem přezkumu v projednávané věci.

28. Případ řešený Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2023 č.j. 40 A 7/2023-57 je jednak judikaturně ojedinělým rozhodnutím krajského soudu a dále je tento případ skutkově odlišný. Jednalo se o situaci, kdy byl podkladem přezkoumávaného rozhodnutí přímo pravomocný trestní příkaz ohledně spáchání úmyslného trestného činu, který byl v průběhu soudního řízení zrušen s účinky *ex tunc*. V daném případě však byl podkladem napadeného rozhodnutí neoprávněný pobyt žalobce, přičemž ani rozhodnutí Komise ze dne 11. 12. 2025 na tom zpětně nic nemění, nejsou dány účinky *ex tunc*.
29. S ohledem na to soud k důkazu neprováděl rozhodnutí Komise ze dne 11. 12. 2025 č.j. MV-122973-21/SO-2024, ani rozsudek městského soudu ze dne 24. 11. 2025, č.j. 2 A 53/2024-60, ten je navíc veřejně dostupný v databázi Nejvyššího správního soudu. Nicméně, jak však uvedl správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, pokud žalobce v době k vycestování získá oprávnění pobývat na území ČR, nemusí z území členských států EU a smluvních států vycestovat ani po uplynutí doby k vycestování na základě rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
30. Žalobce dále namítal, že v jeho případě je rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života.
31. Při rozhodování o povinnosti opustit území jsou správní orgány povinny zabývat se přiměřeností dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tuto povinnost sice výslovně nestanovuje zákon o pobytu cizinců, vyplývá však ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“) (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS a ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS). Kritéria stanovená v čl. 5 návratové směrnice členským státům ukládají povinnost náležitě zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného cizince a dodržet zásadu nenavrácení.
32. Současně je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 Azs 83/2021-30, podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v této souvislosti zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délka pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historie“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Ú. proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, § 57 - § 58, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, *R. d. S. a H. proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, nebo ze dne 28. 6. 2011, *N. proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

33. O nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území se však jedná spíše výjimečně, a to především tehdy, když by rozhodnutí představovalo významný zásah do rodinného života cizince, zejména s ohledem na nejlepší zájem dítěte (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS). Rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince, který na území ČR pobývá neoprávněně. Na rozdíl od správního vyhoštění totiž tímto opatřením nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života jsou tak s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území výrazně méně intenzivní. Samotná skutečnost, že žalobce má na území soukromé a rodinné vazby nemůže znamenat, že by rozhodnutí automaticky představovalo nepřiměřený zásah do jeho práv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35). Dle tohoto rozsudku: *„Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“*
34. Soud se neztotožnil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu z hlediska soukromého a rodinného života. Správní orgány se detailně zabývaly situací žalobce, opíraly se zejména o informace sdělené žalobcem během výslechu dne 6. 2. 2025 a informace dostupné z cizineckých informačních systému. V daném typu řízení je to přitom účastník řízení, kdo je primárně povinen uvést relevantní okolnosti svého soukromého a rodinného života, ke kterým by měl správní orgán přihlídnout, správní orgán není povinen takové okolnosti vyhledávat z úřední povinnosti. V návaznosti na tvrzení žalobce o tom, že pobývá na území ČR s manželkou, správní orgán provedl její výslech, kde se dotazoval na všechny podstatné okolnosti jejich rodinného života, správní orgán nechal provést též několik pobytových kontrol v místě pobytu žalobce. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu a neprovedl žádné dokazování. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu je pouze obecná, žalobce neuvedl, jaké konkrétní podstatné okolnosti soukromého a rodinného života žalovaný nezjistil a jaké důkazy neprovedl (ostatně, ani v odvolání žalobce žádné konkrétní výtky neuváděl). Pokud jde o vztah žalobce a jeho manželky a míru jejich integrace do české společnosti, správní orgán tyto okolnosti zjišťoval, neboť jednak nechal provést několik pobytových kontrol v bydlišti manželů a dále kladl žalobci i jeho manželce řadu otázek na jejich vztah, na jejich vazby v domovské zemi i v České republice, na jejich život v České republice i na dopady předmětného opatření na jejich soukromý a rodinný život. Tuto námitku je tedy třeba odmítnout jako nedůvodnou, neboť správní orgán naopak všechny potřebné důkazy provedl a zjistil vše podstatné.
35. Pokud jde o samotné posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, to je obsaženo jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v napadeném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v tomto posouzení vzal v úvahu, že žalobce na území ČR pobývá od roku 2018, nelze tak souhlasit s tvrzením, že by se touto okolností nezabýval. Rovněž manželka uvedla při výslechu, že pobývá v ČR od roku 2020 a správní orgán I. stupně tedy i tuto okolnost zvažoval. Správní orgán poukázal i na pobytovou historii žalobce, kdy žalobce nejprve disponoval povolením k pobytu ve formě zaměstnanecké karty, která mu však nebyla prodloužena, odkladný účinek žalobě přiznán nebyl a žalobce se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

poté již zdržoval na území neoprávněně. Správní orgán I. stupně vzal v úvahu, že žalobce je ženatý a bezdětný, je v dobrém zdravotním stavu, na území ČR má manželku v. státní příslušnosti, která zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu, nikoho dalšího žalobce v ČR nemá, ve V. má žalobce celou svou rodinu, stejně jako jeho manželka, žalobce uvedl, že ve V. mu nic nehrozí a je to pro něj bezpečná země, žalobce sám nemá problém s vycestováním, ale chce zůstat v ČR se svou manželkou. K tomu uvedl, že žalobce může vycestovat na krátkou dobu a po získání pobytového oprávnění se může vrátit, může vycestovat i do jiné země. Manželka jej buď může na nějakou dobu následovat nebo jej může opakovaně navštěvovat. Konkrétně popsal, jakým způsobem žalobce může v zemi původu požádat o pobytové oprávnění. Ve prospěch žalobce zohlednil, že se jedná o první porušení zákona a dostavil se dobrovolně k vyřešení svého pobytu. Žalovaný toto posouzení aproboval a doplnil k tomu, že žalobce i jeho manželka jsou dospělé a svéprávné osoby, žalobce je zdravotně v pořádku, na území nemá ekonomické vazby. Vazbu mezi manželi nezpochybnil, nicméně žalobce v současné době povolením k pobytu nedisponuje, manželka jej může v domovské zemi navštívit, nebo mohou komunikovat přes sociální sítě, sama manželka při výsledku uvedla, že kdyby manžel odcestoval, zůstala by v ČR a manžela by v domovské zemi navštěvovala, oba hovoří v., mají ve V. celou rodinu, jejich odloučení by nebylo trvalého charakteru. Napadené rozhodnutí nemá negativní následky do budoucna. Nebyla zjištěna naprostá nezbytnost přítomnosti žalobce na území ČR.

36. Soud považuje uvedené posouzení za plně přezkoumatelné, komplexní, zohledňující veškeré podstatné okolnosti případu a za věcně správné, byly vypořádány i námitky žalobce a jeho manželky. Žalovaný se nedopustil povrchního hodnocení, ani formalismu. Jak již soud uvedl, nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR. V případě žalobce však takové výjimečné okolnosti nebyly dány. Žalovaný sice nepopíral skutečný vztah mezi žalobcem a jeho manželkou, zjistil však, že se jedná o osoby dospělé a svéprávné, nebyly dány žádné prvky závislosti, pro které by žalobce nemohl z České republiky ani na omezenou dobu vycestovat, navíc ani jeden z manželů nemá takové významné vazby v České republice, pro které by byla nutná jejich stálá přítomnost (za takovou vazbu manželky nelze považovat studium češtiny a angličtiny na soukromé jazykové škole). Manželé sice shodně uvedli, že nechtějí, aby žalobce vycestoval, to však samo o sobě k založení nepřiměřenosti nestačí. Manželka sama při výsledku uvedla, že pokud by žalobce vycestoval, zůstala by ona v České republice a jezdila by za ním na návštěvu do V. Žádné nepřiměřené obtíže (tj. ani finanční, ani jiné) v této souvislosti nezmínila. Tedy, je zcela adekvátní hodnocení žalovaného, který uvedl, že po dobu nepřítomnosti žalobce spolu manželé mohou komunikovat na dálku, popř. jej manželka může navštěvovat, žalobce se může navrátit poté, co si zařídí pobytové oprávnění. Zabýval se i konkrétními možnostmi, jak může žalobce žádat o pobytová oprávnění a jak tento proces probíhá.
37. Správní orgány pak ve prospěch žalobce zohlednily, že se dobrovolně dostavil k řešení své pobytové situace a že jde o první porušení zákona v ČR. Přihlédly též k tomu, že má v ČR manželku. Namísto uložení správního vyhoštění tak přistoupily v jeho případě pouze k uložení povinnosti opustit území, se kterou se nepojí negativní důsledky v podobě zákazu opětovného vstupu na území jako v případě správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Správní orgány tedy přistoupily k uložení mírnějšího opatření. Je třeba připomenout, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá nutnost uložení správního vyhoštění cizince i tehdy, pobývá-li na území pouze jeden den, za podmínky, že takové rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudek ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011-55). Správní orgány zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, přičemž samotná povinnost opustit území v jeho případě nepřiměřená není. Soud se tak ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v nich pochybení.

38. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.